

- w konsekwencji uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji, a tym samym:
  - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 stycznia 2021 r. o przeniesieniu wnoszącej odwołanie na stanowisko doradcy w Dyrekcji Generalnej ds. Urzędu Przewodniczącego oraz, w razie potrzeby, decyzji o zwrocie nienależnie wypłaconych kwot z dnia 8 marca 2021 r.;
  - w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 września 2021 r. oddalającej zażalenie wnoszącej odwołanie z dnia 7 kwietnia 2021 r.;
  - naprawienie szkody i krzywdy poniesionych przez wnoszącą odwołanie;
  - obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów postępowania w obu instancjach.

### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

1. W zaskarżonym wyroku naruszono pojęcie prawa do bycia wysłuchanym, dokonano błędnych kwalifikacjach prawnych i dopuszczono się przeinaczenia akt sprawy. Sąd pierwszej instancji naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia.
2. W zaskarżonym wyroku naruszono obowiązek uzasadnienia.
3. W zaskarżonym wyroku naruszono obowiązek staranności.

---

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 8 lutego 2023 r. w sprawie T-538/21, PBL i WA/Komisja, wniesione w dniu 11 kwietnia 2023 r. przez Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL) i Issama Abdelmouina**

(Sprawa C-224/23 P)

(2023/C 252/23)

*Język postępowania: francuski*

### Strony

*Wnoszący odwołanie:* Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL), Issam Abdelmouine (przedstawiciel: J. Branco, avocat)

*Druga strona postępowania:* Komisja Europejska

### Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 lutego 2023 r. w sprawie T-538/21, PBL i WA/Komisja;
- uwzględnienie w całości ostatecznych żądań przedstawionych przez skarżących w pierwszej instancji.

### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą kilka zarzutów.

Po pierwsze, Sąd dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszył prawo odrzucając jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności w odniesieniu do Penya Barça Lyon, zważywszy, z jednej strony, że interes prawny pierwszego z wnoszących odwołanie wywołuje skutki w sferze interesu drugiego wnoszącego odwołanie, w przypadku gdy dwa lub więcej podmiotów wnosi jedną skargę, a po drugie, odrzucając wniosek dowodowy wnoszących odwołanie mający na celu wykazanie interesu prawnego pierwszego skarżącego.

Po drugie, Sąd naruszył nie rozstrzygając w przedmiocie zarzutu dotyczącego dyskrecjonalnego charakteru uprawnień Komisji w odniesieniu do wniesionych do niej skarg naruszył prawa procesowe wnoszących odwołanie.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo poprzez pominięcie bezpośredniego interesu majątkowego i gospodarczego wnoszących odwołanie w okolicznościach faktycznych sprawy.

Po czwarte, wnoszący odwołanie zarzucają naruszenie art. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) 2015/1589<sup>(1)</sup>, ponieważ Sąd nie uwzględnił statusu drugiego wnoszącego odwołanie jako zainteresowanej strony i orzekają, że interesy tego wnoszącego odwołanie nie były porównywalne z interesami akcjonariusza.

Po piąte, Sąd błędnie orzekł, że nowe dowody przedstawione przez wnoszących odwołanie w dniu rozprawy nie miały wpływu na dokonaną przez Sąd ocenę jego właściwości oraz dopuszczalności i zasadności skargi wnoszących odwołanie.

Po szóste, wnoszący odwołanie podnoszą konflikt interesów po stronie sędziego zasiadającego w składzie orzekającym, który wydał wyrok Sądu.

<sup>(1)</sup> Rozporządzenie Rady z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden  
(Niderlandy) w dniu 11 kwietnia 2023 r. – Kwantum Nederland BV, Kwantum België BV/Vitra  
Collections AG**

**(Sprawa C-227/23, Kwantum Nederland i Kwantum België)**

(2023/C 252/24)

Język postępowania: niderlandzki

**Sąd odsyłający**

Hoge Raad der Nederlanden

**Strony w postępowaniu głównym**

*Strona wnosząca kasację:* Kwantum Nederland BV, Kwantum België BV

*Druga strona postępowania kasacyjnego:* Vitra Collections AG

**Pytania prejudycjalne**

1. Czy sytuacja będąca przedmiotem niniejszego postępowania wchodzi w przedmiotowy zakres zastosowania prawa Unii?

W zakresie, w jakim na powyższe pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, przedkładane są ponadto następujące pytania.

2. Czy okoliczność, że prawo autorskie do dzieła sztuki użytkowej stanowi integralną część prawa ochrony własności intelektualnej ustanowionego w art. 17 ust. 2 karty oznacza, że prawo Unii – a w szczególności art. 52 ust. 1 karty – wymaga, by ograniczenie w korzystaniu z prawa autorskiego (w rozumieniu dyrektywy 2001/29/WE<sup>(1)</sup>) do dzieła sztuki użytkowej poprzez zastosowanie testu wzajemności materialnej, o którym mowa w art. 2 ust. 7 konwencji berneńskiej<sup>(2)</sup>, przewidziane było ustawą?

3. Czy art. 2, 3 i 4 dyrektywy 2001/29/WE oraz art. 17 ust. 2 i art. 52 ust. 1 karty, rozpatrywane w świetle art. 2 ust. 7 konwencji berneńskiej, należy interpretować w ten sposób, że wyłącznie do ustawodawcy unijnego (a nie do ustawodawców krajowych) należy określenie, czy korzystanie z prawa autorskiego (w rozumieniu dyrektywy 2001/29/WE) na terytorium Unii może podlegać ograniczeniu poprzez zastosowanie testu wzajemności materialnej, o którym mowa w art. 2 ust. 7 konwencji berneńskiej w stosunku do dzieła sztuki użytkowej, którego państwem pochodzenia w rozumieniu konwencji berneńskiej jest państwo trzecie, i którego autor nie jest obywatelem państwa członkowskiego Unii, a jeżeli tak, to i zdefiniowanie tego ograniczenia w sposób jasny i precyzyjny (zob. wyrok TSUE z dnia 8 września 2020 r., sprawa C-265/19, ECLI:EU:C:2020:677)?

4. Czy art. 2, 3 i 4 dyrektywy 2001/29/WE w związku z art. 17 ust. 2 i art. 52 ust. 1 karty należy interpretować w ten sposób, że o ile ustawodawca unijny nie przewidział ograniczenia w korzystaniu z prawa autorskiego (w rozumieniu dyrektywy 2001/29/WE) do dzieła sztuki użytkowej poprzez zastosowanie testu wzajemności materialnej, o którym mowa w art. 2 ust. 7 konwencji berneńskiej, to państwa członkowskie Unii nie mogą stosować tego testu w stosunku do dzieła sztuki użytkowej, którego państwem pochodzenia w rozumieniu konwencji berneńskiej jest państwo trzecie, i którego autor nie jest obywatelem państwa członkowskiego Unii?